

ΤΟ "ΠΙΣΤΕΥΩ,, ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΡΕΥΝΩΝ Β. ΚΑΙ Ε. ΤΗΣ ΑΣΒΣ

(κατ' ἀπόδοσιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κειμένου)

Αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι ἐνέπνευσαν τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον ἀπεκρυσταλλώθη εἰς τὸ «Κέντρον τῶν Νέων Ἐργοδοτῶν» (1) (Centre de Jeunes Patrons) περιγράφονται ὑπὸ τοῦ ἴδρυτοῦ—Προέδρου του, ὡς μία «ἀνησυχία καὶ μία ἀνάληψις ὑποχρεώσεως». Ἡ ἀνησυχία ἀφείρα τοὺς νέους ὑπευθύνους τῶν τυχῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐναντι τῶν γεγονόνων τοῦ 1936, ἅτινα ἀπεκάλυψαν τὸ ἀνεπιτομον πολλῶν ἐργοδοτικῶν κύκλων, ὅπως ἀντιμετωπίσουν μίαν κατάστασιν εἰς ἣν ἐτίθετο ὑπὸ ἀμφισβήτησιν αὐτὸ τοῦτο τὸ θεμέλιον τῆς ἐξουσίας των.

Ἦσαν ἄξιοι καὶ ἀντελήφθησαν τὴν σημασίαν τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν κατεῖχον; Ἐκ τῆς ἀνησυχίας ταύτης ἐξεπήγασεν ἡ ὑποχρέωσις. Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Aug. Detoeuf (2) συνῆλθε τὸν Μάϊον τοῦ 1938 μία ἑκατοντὰς νέων ἐργοδοτῶν, ἧτις κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἰδρύσῃ «Κέντρον Μελετῶν καὶ Κατατοπίσεως», μὲ σκοπὸν τὴν δημιουργίαν εἰς τοὺς ἐργοδοτάς ἐνὸς νέου πνεύματος: Πρὸς τοῦτο ἔδει νὰ προσπαθήσουν ὅπως ἀναλύσουν κατὰ βάθος τὴν ἐργοδοτικὴν λειτουργίαν—τοῦ ὅρου νοουμένου ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην του ἔννοιαν—καὶ ἀφοῦ τὴν κατανοήσουν, ὅπως τὴν δικαιολογήσουν διὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἐξυτηρητέσεως.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1939 συνῆλθε τὸ πρῶτον Συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησαν περὶ τὰ 300 μέλη τῶν τοπικῶν τμημάτων. Τὸ δὲ Κέντρον (τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ χαρακτηρίζεται ὡς «ἔνωσις σπουδῶν καὶ ὄχι δράσεως») ἀνέγραφεν εἰς τὸ πρόγραμμά του ὡς θέματα τὴν ὁργάνωσιν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς ἀποδοτικότητος.

Ἦκουλούθησαν τὰ σκοτεινὰ ἔτη τῆς κατοχῆς καὶ τὰ πρῶτα δύσκολα μεταπολεμικὰ ἔτη.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην δύο χαρακτηριστικαὶ τάσεις κατέστησαν πρόδηλοι:

1) Κατ' ἀρχὰς νέων τὴν ἡλικίαν καὶ μεταγενεστέρως περιλαμβάνον πᾶν στοιχεῖον νεωτεριστικῶν ἀντιλήψεων.

2) Εἰς τῶν προοδευτικωτέρων Γάλλων βιομηχάνων, προόρωος ἐκλιπῶν.

ἀναλύσεως τῶν ψυχοκινητηρίων λειτουργιῶν τῆς ἐργασίας, ἀπαιτουμένου πρὸς τοῦτο μείζονος χρόνου καὶ πολυπλοκωτέρου ὀυκτοῦ.

Ἐὰν τὰ ἀνωτέρω ὑποδεικνύουν πλεῖστα πεδία ἔνθα δύναται νὰ χρησιμοποιοθῇ ἡ ψυχοτεχνική, ὡς καὶ τὴν ὠφελιμότητα καὶ σκοπιμότητα αὐτῆς, δὲν νοεῖται πάλιν διὰ τούτου διὰ ἀποτελεῖ αὕτη πανάκεια. Τουναντίον, ἡ ἐξέλιξις ἔδειξεν ὅτι ἡ ψυχοτεχνική ἐπιφέρει ἀποτελέσματα ὅταν ἐν πρώτοις ὑφίσταται κατανόησις τῶν ψυχοτεχνικῶν ζητημάτων καὶ ὅταν ἐπακολουθῇ πραγματικὴ συνεργασία μεταξὺ τοῦ ἐργαζομένου καὶ τοῦ καθοδηγητοῦ. Ἡ ψυχοτεχνική εἶναι πρόσφατος καὶ ἔτι προσφατωτέρα ἢ πολλαπλῆ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ ἐφαρμογὴ τῆς. Πάντως, δύναται βασίμως νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἐκ τῆς μελλούσης ἀναπτύξεώς τῆς δικαιούται νὰ ἐλπίζῃ σημαντικὰ διδάγματα διὰ τὴν οἰκονομικὴν δραστηριότητα καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ δυνατότης καὶ ἡ διάθεσις διὰ μίαν δογματικὴν σκέψιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ σφουρηλατηθοῦν αἱ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν μετάδοσιν τῶν κυριαρχουσῶν σκέψεων καὶ ἡ ἀνάγκη ὅπως ἡ ὄλη προσοχὴ στραφῇ πρὸς τὸ μόνον τότε ἐλεύθερον πεδῖον δράσεως: τὴν ἐπιχειρήσιν.

Ἡ δρᾶσις ὄθεν ἔρχεται ὡς φυσικὴ συνέπεια τῆς σκέψεως.

Ἀπὸ τοῦ 1941 τὸ Κέντρον τῶν Νέων Ἐργοδοτῶν διακηρύσσει ὅτι θεωρεῖ ὡς ἀποστολὴν τοῦ τὴν διπλὴν ἀποψιν τῆς μελέτης καὶ τῆς δράσεως. Δὲν θεωρεῖ πλέον ἑαυτὸ ὡς ὄμιλον, ἀλλ' ὡς κίνημα. Δημιουργεῖ Ἐπιτροπὴν δράσεως καὶ πολλαπλασιάζει τὰς ἐκδηλώσεις του.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1944 τὸ Κέντρον ἀριθμεῖ πλέον τῶν 2000 ἐργοδοτῶν, κατανεμομένων εἰς 45 ἐπαρχιακοὺς τομεῖς.

Ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Aug. Carrard (1) πολλαπλασιάζονται αἱ σύνοδοι ἐπιμορφώσεως, χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν περιουθεύοντων ἐταίρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτεύουσαν θέσιν καταλαμβάνει ὁ κ. Hyac. Dubreuil (2). Ἡ σημερινὴ μέριμνα τῆς τελειοποιήσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπιχειρήσεων εὐρίσκει ἐνταῦθα ἓνα πρωτοπόρον καὶ πρωτότυπον παράδειγμα.

Ἄλλη χειρονομία τοῦ Κέντρου, τυχοῦσα ἀμέσου μιμήσεως, ὑπῆρξαν τὰ ἐκπαιδευτικὰ ταξίδια μελέτης εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κατὰ τὰ ὁποῖα τὰ μέλη 14 κλάδων τῆς βιομηχανίας ἐμελέτησαν ἐπὶ τόπου τὰς ἀμερικανικὰς μεθόδους καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τῶν ἐν Γαλλίᾳ διέδωσαν τὰς πλέον ἐνδιαφεροῦσας πιστοποιήσεις των. Τοῦτο εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ μετέπειτα προγράμματος τῆς τεχνικῆς βοήθειας, ὅπερ προηγήθη ἐκ γαλλικῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας κατὰ ἰκανὰ ἔτη.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀπελευθερώσεως τὸ Κέντρον τῶν Νέων Ἐργοδοτῶν ἀπησχολήθη μὲ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἐργοδοτικοῦ συνδικαλισμοῦ. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐπετεύχθησαν ἀρκεταὶ ἐπαφαὶ καὶ ἐδημιουργήθησαν δεσμοὶ ἐργασίας καὶ φιλίας μεταξὺ ἐργοδοτικῶν κύκλων καὶ προσωπικοτήτων ἑπτὰ εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Ἡ ἰδρυθεῖσα Ἐνωσις τῶν Νέων Ἐργοδοτῶν τῆς Εὐρώπης ἤδη ἐπραγματοποίησε τρεῖς συσκέψεις κατὰ τὸ ἔτος 1950-51 καὶ 1952.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ προσοχὴ τοῦ Κέντρου ἐστράφη πρὸς πολλὰ ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα: τοποθέτησιν καὶ καθορισμὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐπιτροπῶν ἐπιχειρήσεως, μελέτας καὶ σπουδὴν νέων τύπων ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, ἀνάγκας καὶ πρακτικὰ μέσα ἀυξήσεως τῆς παραγωγικότητος, προβλήματα τιθέμενα ὑπὸ τῆς συζητουμένης Εὐρωπαϊκῆς συσσωματώσεως.

Τὸ Κέντρον ἐξέδωκε σειρὰν πολλῶν ἐκλαϊκευτικῶν καὶ καταποτιστικῶν φυλλαδίων, κυκλοφορεῖ δὲ ὡς ὄργανόν του τὸ περιοδικὸν «Jeune Patron».

ΚΟΙΝΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Συχνάκις μέμφονται τοὺς γαλλικοὺς ἐργοδοτικούς κύκλους ὅτι ἀπασχολοῦνται κυρίως μὲ οἰκονομικὰ προβλήματα καὶ ὅτι λαμβάνουν μᾶλλον ἀρνητικὴν θέσιν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Κράτους εἰς τὰς ἐργατικὰς διεκδικήσεις.

1) Τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Πολυτεχνείου τῆς Ἑλβετίας καὶ Προέδρου τῆς Ἑλβετικῆς Συνομοσπονδίας διὰ τὴν Ψυχοτεχνικὴν.

2) Ὁ γνωστὸς συνδικαλιστὴς καὶ συγγραφεὺς πρωτοτύπων καὶ καινοτόμων βιβλίων ἐπὶ τῆς ὀργανώσεως.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑφίσταται ἡ ἐπιθυμία μιᾶς πλέον ἐποικοδομητικῆς ἐνεργείας, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται εἰς μεγάλον ἀριθμὸν Γάλλων βιομηχάνων.

Πολὺν πρὸ τοῦ πολέμου ἡ «Γαλλικὴ Συνομοσπονδία τῶν Ἑπαγγελματιῶν» (νῦν Γαλλικὴ Συνομοσπονδία τῶν Χριστιανῶν Ἐργοδοτῶν) παρέσχε δείγματα τῶν κοινωνικῶν ἀπασχολήσεών της. Ἀπὸ τῶν γεγονότων τοῦ 1936 τὸ «Κέντρον τῶν Νέων Ἐργοδοτῶν» ἔλαβε σημαντικὴν ἀνάπτυξιν. Τέλος, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν συνεστήθησαν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἀρχηγῶν Ἐπιχειρήσεων — Δραῖσις δι' ἀνθρωπίνους ἐπιδιώξεις» καὶ ἀφ' ἑτέρου μεταξὺ τῶν διευθυνόντων τὰς ἐθνικοποιημένας καὶ ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις ἡ «Ἐνωσις τῶν Διευθυνόντων Στελεχῶν τῆς Βιομηχανίας διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον», τῶν ὁποίων αἱ μακροσκελεῖς ἐπωνυμίαι ἀρκετὰ ὁμιλοῦν διὰ τὸν προσανατολισμὸν καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τὰς διέπει. Αἱ διάφοροι αὗται ὁμάδες συνέταξαν μίαν κοινὴν διακήρυξιν, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἔχει ὡς ἀκολούθως :

* Ἡ συναίσθησις τῶν εὐθυνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιπίπτουν ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ἔναντι τοῦ Ἔθνους, ὡς ἀντιπροσωπευόντων ἓνα ἀναγκαῖον τροχὸν εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς οἰκονομίας,

* ἡ βεβαιότης τῆς ἐπιγιννομένης εἰς τὴν χώραν ζημίας ἐκ τῶν διαφορῶν διαιρέσεων, καρπῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀκατανοησιῶν καὶ ἐπιπολαίων κρίσεων,

* ἡ πιστοποίησις ἐλλείψεως ἐλπίδος καὶ μάλιστα ὑπάρξεως ἐξεγέρσεως, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἀντιλαμβάνομεθα σοβοῦσαν μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων παρὰ τὸ πλευρόν μας,

μᾶς κάμνουν νὰ κρίνωμεν ἀναγκαῖον ὅπως καθορίσωμεν κατὰ τρόπον συνοπτικὸν ἀπέναντι τῶν ἴσων μας, τῶν συνεργατῶν μας παντὸς βαθμοῦ καὶ τῆς ὁλότητος τῶν Γάλλων, τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἀντιλαμβάνομεθα τὴν ἀποστολὴν μας, τὰς καθοδηγούσας τὴν δρᾶσιν μας ἀρχάς, ὅσον καὶ τινὰς τῶν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς φαίνονται πρόσφοροι ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸ ἐλάχιστον τῆς συμφορίας, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεμία πραγματικὴ πρόοδος δύναται νὰ νοηθῇ.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Θεωροῦμεν ἑαυτούς, ἐν πρώτοις, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ φύσις τῶν ἐπιχειρήσεών μας καὶ τὸ νομικὸν περίβλημα τῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν κατέχομεν, ὡς ἐνασκοῦντας ἓνα πραγματικὸν κοινωνικὸν λειτουργήμα, χάριν τῆς ἐξυπηρητήσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἦτοι ὅτι, ἡ οἰκονομικὴ ἀποψις δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς παρὰ ἐν μέσον, μὲ σκοπὸν τὴν πραγματικὴν καὶ διαρκῆ βελτίωσιν τοῦ ἐπιπέδου διαβιώσεως ὅσον τὸν δυνατὸν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ προσώπων, τῆς βελτιώσεως ταύτης νοουμένης ὡς συντελεστοῦ ἀνθρωπίνης ἀντίθεσης καὶ προαγωγῆς εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα.

Ἡ ἐπιδίωξις τοῦ ἀντικειμενικοῦ τούτου σκοποῦ μᾶς φαίνεται σύμφωνος πρὸς τὰ γενικὰ συμφέροντα τῆς χώρας, τῶν πνευματικῶν καὶ χειρωνακτικῶν ἐργατῶν, τῶν συνεργατῶν μας, τέλος τῆς δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἀποταμιεύσεως, ἡ ὁποία δὲν ἔχει πραγματικὴν ἐλπίδα ἐπιβιώσεως καὶ καρποφορίας, παρὰ μόνον εἰς ἐν πλαίσιον αὐξούσης παραγωγῆς, τιθεμένης εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συνόλου τῶν καταναλωτῶν, προικισμένων μὲ αὐξούσαν ἀγοραστικὴν ἰκανότητα.

Θεωροῦμεν ἀμειβίως ὅτι δὲν ὑφίσταται προοπτικὴ κοινωνικῆς προόδου

παρὰ μόνον ἐὰν τὸ βιομηχανικὸν δυναμικὸν τῆς χώρας ὄχι μόνον προστατεύεται ἀλλὰ καὶ συνεχῶς ἀναπτύσσεται, διότι ἡ ἐξασθένεισ τῶν ἢ καὶ ἀπλῶς ἡ στασιμότης τοῦ θὰ ἔχη εἰς τὸ τέλος τοὺς σοβαρωτέρους ἀντικτύπους ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς εὐημερίας.

Ἐπάρχον βεβαίως περίοδοι «κρίσεων», ὅτε αἱ κοινωνικαὶ ἐνασχολήσεις, ὡς ἀναγόμεναι εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ βιομηχανικοῦ δυναμικοῦ, φαίνονται ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη, ἐὰν συγκεκριμένως μεταφράζεται εἰς ὀλικὴν ἢ μερικὴν ἀνεργίαν, ὅσον καὶ ἂν αὕτη εἶναι πρόσκαιρος, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι σκληρὰ δι' ὅσους ἐξαντλοῦν τὰ ἀποθέματά των, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὴν ἀποταμίευσιν, ἀποταμίευσιν ἢ ὁποῖα εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ὅλοι προοδευτικῶς κατορθώσουν νὰ πραγματοποιήσουν.

Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἐνεργήσωμεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μας, τὰς ἐπαγγελματικὰς ὁργανώσεις καὶ τὸ σύνολον τῆς χώρας, ὅπως τεθοῦν εἰς κίνησιν ἐπανορθωτικὰ μέσα, ἱκανὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς συνετείας τῶν τριούτων διαταραχῶν, ἵνα εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἢ ἀλληλεγγύη τοῦ Ἔθνους μεταφράζεται εἰς ἔργα καὶ ειδικώτερον ἵνα μὴ συνυπάρχη ἀθλιότης μὲ μίαν ἐπίδειξιν πολυτελῶν δαπανῶν δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν.

Ἐπὶ τὴν ἴδιαν ἔννοιαν θεωροῦμεν ἀναγκαῖον καὶ ἔργον ἀπλῆς δικαιοσύνης τὴν ἐκ μέρους ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ κατέχουν στέγην καταβολὴν ἀπεράντου προσπαθείας ὅπως ἐξασφαλισθῇ μία ὑγιεινὴ καὶ κοσμίᾳ κατοικία εἰς τοὺς συμπατριώτας των, οἱ ὁποῖοι συσσωρεύονται εἰς τρώγλας ἢ δωμάτια, ἐνοικιαζόμενα πολλάκις ὑπὸ σκανδαλώσεως συνθήκας.

Αἱ Ἐνώσεις μας ἐπρωτοστάτησαν ἤδη εἰς πολλὰς πραγματοποιήσεις ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ συνεργασθοῦν μὲ πᾶσαν ἰδρυθησομένην νέαν, ἀδιακρίτως προελεύσεως, ἀρκεῖ αὕτη νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα.

Θὰ ἠψόμεθα τέλος, ὅπως αἱ ἐπιχειρήσεις ἀπαντήσουν ὁμοφώνως εἰς τὰς ἐκκλήσεις, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἀπευθύνονται ἐκ μέρους τῶν ἡγετῶν τῶν ἐργοδοτῶν.

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΑΘΟΡΙΖΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ

Ἡ βελτίωσις τῆς τύχης τοῦ μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ τῶν συνανθρώπων μας, εἶναι δι' ἡμᾶς, ὡς τὸ εἶπομεν ἤδη, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀντικείμενον πάσης οἰκονομικῆς δραστηριότητος.

Κυριευμένοι ὑπὸ τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας, λίαν οὐσιώδους διὰ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀγῶνα του ὅπως κυριαρχήσῃ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀρνούμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἐγκύρους τὰς λύσεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι θεμελιοῦν τὴν βελτίωσιν ταύτην εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν δικτατοριῶν, διανεμουσῶν κυριάρχως βαθμούς, ὀφέλη καὶ κυρώσεις.

Ἐχοντες ἄφ' ἑτέρου συνειδήσιν ὅτι μία ὀλικὴ ἀφιλοκερδῆς ἀφοσίωσις εἰς τὸ κοινὸν καλὸν ἀποτελεῖ τὴν ἐξάρεσιν, νομίζομεν ὅτι ἡ δυναμικὴ οἰκονομία, ἔξω τῆς ὁποίας μᾶς εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῶμεν μίαν ὑγιᾶ λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, δὲν δύναται νὰ εἶναι εἰς καθεστῶς ἐλευθερίας ἀποδοτικὴ, χωρὶς τὸ παντοδύναμον ἐλατήριον πάσης ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, τὸ προσωπικὸν συμφέρον, ἐπικουρούμενον ὑπὸ τοῦ κέρδους.

Πρέπει όμως τούτο να ἔχη ἐντίμως ἀποκτηθῆ, να εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὰς παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ὡς καὶ τοὺς διατρεχθέντας κινδύνους καὶ να δικαιολογῆται ὑπ' αὐτῶν. Κέρδος καὶ ἐλευθερία εὐρίσκουν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, δι' ἡμᾶς τὴν δικαιοσύνην των, μόνον ἐὰν τὸ γενικὸν συμφέρον ὠφελείται, τελικῶς, ἐκ τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἑτέρου.

Ἡ μέριμνα προσαρμογῆς τῆς οἰκονομίας εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ὁποίας ἔχει αὕτη ὡς ἀποστολὴν ὅπως ἱκανοποιήσῃ, μᾶς ὀδηγεῖ, ἀφ' ἑτέρου, εἰς τὴν ὑποχρέωσιν να παραδεχθῶμεν ὄρισμένους κανόνας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπόκειται εἰς τὰς ὀργανώσεις, ὑφισταμένας ἢ ὑπὸ σύστασιν, να προβοῦν, ἐν τῷ ἐπαγγελματικῷ ἢ περιφερειακῷ πλαισίῳ, εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῶν ἀναγκῶν, εἰς τὴν πρόβλεψιν καὶ γνωστοποίησιν αὐτῶν, ἐν συνδέσει μὲ τὴν Δημοσίαν Ἀρχήν, ὑπέρτατον δαιτητὴν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Τοῦτο δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς μόνον ἠθικὸς κανὼν ὑπερβατικῆς μορφῆς, ἀλλὰ καὶ δεδομένον τῆς πείρας, ἥτοι ὅτι οὐδεὶς δύναται να ἀπολαύσῃ πραγματικῆς εὐτυχίας ἐν κόσμῳ ὅπου ἡ διαταραχὴ τὸν ἀνησυχεῖ καὶ τῷ χορηγεῖ τὴν ἐπώδυνον αἰσθησιν ἐφημερότητος εἰς τὰς πλέον θεμιτὰς ἀπολαύσεις του. Δὲν δύναται να ὑπάρξῃ δι' οὐδένα πραγματικὴ καὶ διαρκὴς εὐτυχία, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργαζόμενα μᾶζαι στεροῦνται τῆς ἐλπίδος καὶ ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐπ' ἀπειρον καταδικασμένος εἰς ἕνα μισθὸν ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως, προσηροσμένον εἰς μίαν ἱεραρχίαν μετὰ κόπου διατηρουμένην.

Οὕτω, εἴτε λόγῳ βαθείας πεποινήσεως, ὡς συμβαίνει δι' ἡμᾶς, εἴτε ἀπλῶς λόγῳ καλῶς ἐννοουμένου ἀτομικοῦ συμφέροντος, ἕκαστος πρέπει να παραδεχθῆ ὡς ἐπιτακτικὸν καθῆκον τὴν ἀνάγκην ὅπως ἱκανοποιῇ, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, τὴν ἐργατικὴν ἔφεσιν διὰ περισσοτέραν δικαιοσύνην καὶ τὴν προοπτικὴν ἐνὸς καλυτέρου μέλλοντος.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΔΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ

Περισσότερα δικαιοσύνη σημαίνει, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται παρὰ τὸ πλευρὸν μας, μίαν εὐνοϊκωτέραν δι' αὐτοὺς κατανομήν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.

Καὶ ἐπειδὴ πρόωτιστον καθῆκον μας εἶναι ἡ διατήρησις εἰς κατάστασιν συναγωνισμοῦ τῶν μέσων ἐργασίας, μία τοιαύτη προσαρμογὴ, ἢ ὁποῖα ἄλλως τε ὑπερβαίνει τὰς δυνατότητάς μας, δέον καθ' ἡμᾶς να σεβασθῆ, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει, τὸ οἰκονομικὸν δυναμικὸν καὶ να μὴ διακυβεύσῃ τὸ μέλλον της.

Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν θὰ καταστῆ δυνατόν να πληρωθῆ, ἐὰν ἀπεθαρρύνετο ἢ ἀποταμίευσις ἀπὸ τοῦ να ἐπενδυθῆ εἰς τὰς παραγωγικὰς δραστηριότητας χρησίμων ἀγαθῶν.

Δὲν εἴμεθα ἐξ ἄλλου ὀλιγώτερον παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν συνεργατῶν μας, ἵνα ἀπαιτήσωμεν μίαν δικαιοτέραν ἐκτίμησιν, μίαν πλέον ἀκριβοδικαίαν ἀνταμοιβὴν τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν, ἐν συναρτήσει μὲ τὴν κοινωνικὴν χρησιμότητά των καὶ δὲν θὰ ἐθεωρούσαμεν ὡς ἀθικτον μίαν κλιμάκωσιν ἀξιών, ἢ ὁποῖα δὲν ἐξασφαλίζει εἰς τὴν χειρωνακτικὴν ἐργασίαν τὴν σχετικὴν θέσιν, ἢ ὁποῖα δέον να τῆς ἀνήκει καὶ ἢ ὁποῖα τῆς ἀνεγνωρίσθη εἰς ἄλλας χώρας.

Ἀναγνωρίζοντες ἐπίσης μετ' αὐτῶν τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν δυνατότητα τῆς

ἐλαφρύνσεως καὶ ὀρθολογικῆς ὀργανώσεως τοῦ δικτύου διανομῆς τῶν ἀγαθῶν, συνεχῶς ἐπιβαρυνομένων διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν διαμέσεων, ἐννοοῦμεν νὰ ἐργασθῶμεν, εἰς ὅ,τι μᾶς ἀφορᾷ, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ὑποστηρίζοντες ἢ προκαλοῦντες πρωτοβουλίας, αἱ ὁποῖαι τείνουν ὅπως τὰ ἀγαθὰ περιέρχονται εἰς τὴν κατάναλωσιν ὑπὸ τὰς καλύτερας συνθήκας καὶ εἰς τὴν προσφορωτέραν τιμὴν.

Ἀπὸ κοινοῦ ἀκόμη μετ' αὐτῶν εὐχόμεθα τὴν ἐγκαθίδρυσιν φορολογικοῦ συστήματος πλεόν ἀκριβοδικαίου καὶ στιγματίζομεν τὴν ἀπάτην καὶ τὴν παρανομίαν ὡς ἀποτελοῦσαν μίαν πραγματικὴν δολίεισιν, ἡ ὁποία ἐπιρρίπτει συμπληρωματικὰ βάρη ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μεγάλης μάξης τῶν πολιτῶν. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα οἱ πρωτοεργοὶ, οὔτε οἱ συνένοχοι, τοιούτων μηχανευμάτων, ὡς καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιδιώκομεν ὑπερβολικὰ κέρδη, καρποὺς κερδοσκοπιῶν ἐπιζημίων εἰς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον, οὔτε νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν νομιμότητά των.

Ἐξ ἀντιθέτου, θὰ ἠδύχομεθα ὅπως τὸ Κράτος ἐμπνευσθῆ περισσότερον ἀπὸ κοινωνικὰς μερίμνας κατὰ τὴν κατάρτισιν τῶν προϋπολογισμῶν καὶ τῶν προγραμμάτων μακροχρονίων ἐπενδύσεων, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ περιττόν, ἀκόμη καὶ τὸ παρεπόμενον, ἵνα καταστῆ ἱκανὸν καὶ παράσχη πραγματικωτέραν βοήθειαν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν πρωταρχικῶν προβλημάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατατυραννεῖται ὁ λαός.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΔΙ' ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΟΣ

“Ὅσον ἀναγκαῖα, ὅσον πρωταρχικὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ μεγαλύτεραν δικαιοσύνην, τῆς ὁποίας ἀπόψεις τινὰς ἀνεπολήσαμεν, ἡ ἐπίδρασίς της ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐπιπέδου διαβιώσεως εἶναι, ἐν τούτοις, περιορισμένη.

Οἱ πόλεμοι, ἡ κατοχὴ, αἱ οὐσιαστικαὶ ἀπώλειαι αἱ ὁποῖαι προέκυψαν ἐκ τούτων, αἱ ἀνάγκαι τῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης, τὸ γεγονός ὅτι ὁ δρῶν πληθυσμὸς ὀφείλει ὅπως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν προμηθεύῃ τὰ μέσα συντήρησεως αὐξόντος ἀριθμοῦ παιδιῶν καὶ γερόντων, ἰδοὺ τόσοι λόγοι οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τὴν ἀναμονὴν θανάτων ἐκ μιᾶς ἀπλῆς τροποποιήσεως τῆς κατανομῆς τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.

Τὸ πᾶν δεικνύει ὅτι ἡ βασιμωτέρα ἐλπίς οὐσιαστικῆς βελτιώσεως τοῦ ἐπιπέδου ζωῆς διὰ τὸ μέλλον, ἐνυπάρχει εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ ὄγκου τῶν διανεμητέων ἀγαθῶν.

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δεόν νὰ προσαρμοσώμεν τὴν ἀναγκαίαν προσπάθειαν δι' ἐπίτευξιν δικαιοσύνης, πρὸς ἐνεργείας διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς συνολικῆς παραγωγικότητος τῆς χώρας (βιομηχανικῆς, γεωργικῆς, μεταφορῶν. πωλήσεως, διοικήσεως).

Ἐλέχθη τοῦτο τόσον συχνά, ὥστε νὰ παρέλκῃ ὅπως ἐπανεέλθωμεν, πλὴν ἐὰν ἐξακολουθοῦν ἐκδηλούμεναι ἀποσιωπήσεις ἢ ἀκόμη καὶ ἀντιδράσεις. Αὐταὶ προφανῶς, ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι ὑφίστανται ἀκόμη σκοτεινὰ σημεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ προαγωγοὶ τῆς ἐννοίας τῆς παραγωγικότητος δὲν κατώρθωσαν πάντοτε νὰ γίνουν καταληπτοὶ καὶ ὅτι μερικαὶ ἀμφιβολίαι ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ ὑπάρχουν, τόσον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοποὺς, ὅσον καὶ τὰς μεθόδους αἱ ὁποῖαι πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Ἰδιαιτέρως οἱ ἐργατικοὶ κύκλοι κυριαρχοῦνται συνήθως ἀπὸ τὸν φόβον μή-

πως ἡ αὔξησις τῆς παραγωγικότητος καταλήξῃ εἰς μέσον οὐσιαστικῆς αὔξησεως τοῦ κέρδους τῶν κεφαλαιούχων, μὲ τίμημα τὴν αὔξησιν τοῦ φυσικοῦ κόπου καὶ τὴν ἀργίαν τοῦ προσωπικοῦ, ἀπομένοντος ἄνευ ἐργασίας.

Διὰ τοῦτο ἐπιμένομεν νὰ καθορίσωμεν ὅτι δι' ἡμᾶς ἡ παραγωγικότης δὲν εἶναι σκοπὸς καθ' ἑαυτὸν καὶ ὅτι δὲν δικαιολογεῖται παρὰ ἐὰν σημαίνῃ χαμηλότερας τιμὰς πωλήσεως, ἠϋξημένας ἀμοιβὰς ἄνευ συμπληρωματικοῦ κόπου καὶ εἰ δυνατόν ὀλιγωτέρου, δημιουργίαν νέων δραστηριοτήτων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπορροφήσουν τὰς διαθέσιμους ἐργατικὰς χεῖρας, πρὸς τὸν σκοπὸν ἱκανοποιήσεως τῶν ἠϋξημένων δυνατοτήτων τῆς καταναλώσεως, προερχομένων ἐκ τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἀγοραστικῆς ἱκανότητος.

Ἡ προσπάθεια διὰ μίαν αὔξουσαν παραγωγικότητα, τόσον προδήλως εὐκταίαν ἐν ᾧ μέτρῳ ὀρθῶς προσδιορίζεται, ἔχει ἀνάγκην τῆς βοήθειάς τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἐμψυχουμένων ὑπὸ ἐποικοδομητικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον δέον νὰ διέπῃ ὅλα τὰ πεδία δραστηριότητος.

Θεωρεῖται ἐξ ἴσου ἀπαραίτητον ὅπως ἡ προσπάθεια αὕτη ὄχι μόνον γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ καὶ ὅπως τοῦτο συνεργασθῇ εἴτε ἀμέσως εἴτε μέσῳ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων ἢ ἐνέργεια αὕτη προϋποθέτει (διὰ τοὺς ἰδίους λόγους, οἵτινες μᾶς ὠθήσαν νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἰδέας τοῦ κέρδους), ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦτο θὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότητα συγκομιδῆς τῶν καρπῶν τῆς συνεργασίας του. Συμβατικαὶ συμφωνίαι ἐντὸς τῶν κόλπων τῶν ἐπιχειρήσεων θεωροῦνται ὡς ἐξαιρετον μέσον παροχῆς τῆς ἐξασφαλίσεως ταύτης, πρὸς τὴν ὁποίαν δικαίως τὸ προσωπικὸν ἀποβλέπει.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων, μία πλήρης εὐθύτης, μία συνολικὴ εἰλικρίνεια δέον νὰ κυβερνᾷ τὰς σχέσεις μεταξὺ μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ὡς ἄλλως τε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον, ὡς ὅλα τὰ σύγχρονα κράτη, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐνδιαφεροθῇ διὰ τὴν γενικὴν πορείαν τῆς οἰκονομίας.

Ἀναφορικῶς μὲ τὰς ἐνασχολήσεις, τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν ἀσφάλειαν ἀπασχολήσεως, ἡ μνεῖα τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν περὶ δημιουργίας νέων δραστηριοτήτων ἀπαντᾷ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ ἐρώτημα.

Αὕτη καθ' ἡμᾶς ὑποδηλοῖ ἀποποίησιν πάσης προσωρινῆς καὶ οἰκτρᾶς ἀνέσεως ὑπὸ οἰασδῆποτε μορφῆς μαλθουσιανισμῶν, σημαίνει δυναμικὸν ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, ἐπίμονον ἀναζήτησιν τῆς προόδου, ἥτοι σύνολον ἐπινοήσεων καταλλήλων νὰ ἀποτελέσουν, ὡς ἡ πείρα ἀποδεικνύει, τὴν ἰσχυροτέραν ἔλξιν πρὸς ἀποταμίευσιν.

Αἱ ἀνάγκαι μιᾶς μεταβατικῆς περιόδου προσαρμογῆς ἴσως ἀπαιτήσουν τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος διαδικασιῶν προοριζομένων νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπανακατάταξιν τῶν διαθέσιμων ἐργατικῶν χειρῶν (ἐνδεχομένως μετὰ ἐπαναμαθητείαν), ὡς καὶ τὴν μελέτην παντὸς μέτρου τείνοντος εἰς τὴν διευθέτησιν τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς στιγμῆς.

ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ

Ἐχοντες συνειδησιν τῆς ἠθικῆς ὑποχρεώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπιδέχεται ἡ ἐκ

μέρους μας λήψις θέσεως ἐπὶ τῶν ἄνω προβλημάτων, πιστεύομεν στερεῶς ὅτι ἐν πρόγραμμα ἐμφυχούμενον ὑπὸ τοιοῦτου πνεύματος, εἶναι τὸ μόνον πράγματι ἀποδοτικὸν πρὸς ἐπίτευξιν οὐσιαστικῆς προόδου τῆς ἀγοραστικῆς ἱκανότητος τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν καὶ ὅτι δύναται καὶ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ ἔν ὁμοιοίᾳ καὶ πνεύματι συνεργασίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητος ὄρος τῆς ἐπιτυχίας του.

Τοῦτο ἐπάγεται ἐκ μέρους μὲν τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπιχειρήσεων μίαν ἀκριβῆ κατανόησιν τῶν ἐνάσχολήσεων τῶν συνεργατῶν των, ἀπὸ μέρους δὲ τῶν δευτέρων τὴν πεποιθήσιν ὅτι θέλησις τῶν ἐργοδοτῶν των εἶναι νὰ καταστοῦν δικαιοῦχοι καὶ ὄχι θύματα τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος.

Θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι τὸ ὅλον κοινωνικὸν πρόβλημα θὰ ἐλύετο συγχρόνως; Θὰ ἦτο λάθος νὰ ἐξομοιωσωμεν τὴν πολιτικὴν δράσεως, τὴν ὁποίαν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ καθορίσωμεν συνοπτικῶς πρὸς μίαν ἀπλὴν τεχνικὴν διευθύνσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅπως θὰ ἦτο ἐπίσης λάθος ἐὰν μᾶς ἀπεδίδετο ἡ σκέψις ὅτι ἡ «ἀσθένεια τοῦ αἰῶνος» δύναται νὰ θεραπευθῆ ὡς διὰ μαγείας μὲ φάρμακα ἀποκλειστικῶς οικονομικῆς φύσεως. Τοιαύτη φιλοσοφία δὲν εἶναι ἰδική μας.

Δὲν λησμονοῦμεν τὰς ἀπασχολήσεις—σταθερὰς εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὁργανώσεων μας—αἱ ὁποῖαι ἐμπνέονται ἐκ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδεμία πραγματικὴ κοινωνικὴ πολιτικὴ δύναται νὰ νοηθῆ: Ἐξανθρώπισις τῶν σχέσεων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει (καθισταμένη εἰδικῶς ἀπαραίτητος λόγῳ τῆς μηχανοποιήσεως καὶ τῶν περιπλοκῶν μᾶς ὁργανώσεως κατὰ λειτουργίας, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ τεχνικὴ ἐξέλιξις)—Προσπάθεια μορφώσεως καὶ προαγωγῆς—Ἀνύψωσις τοῦ διανοητικοῦ ἐπιπέδου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας ὅλων—Εἰλικρίνεια εἰς τοὺς κόλπους τῶν συμβουλίων τῶν ἐπιχειρήσεων—Μέριμνα κατανοήσεως καὶ ἐπεξηγήσεως—Ἀήψις ὑπ' ὄψιν τῶν ἐλευθέρων ἀντιδράσεων προερχομένων ἐκ μέρους ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διευθύνωμεν, ὡς καὶ τῶν γιγνομένων ὑποδείξεων ὑπὸ πνεῦμα ἐποικοδομητικῶν καὶ σύμφωνον πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, πραγματοποιήσις ἐντὸς τῆς ἐπιχειρήσεως «πνεύματος ὁμάδος», τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μεταμορφωθῆ εἰς ἐγωϊστικὴν ἰδιοτέλειαν, ἀλλὰ νὰ συνοδεύεται ὑπὸ εὐρείας διεξόδου πρὸς τὰ ἔξω ἐν πνεύματι συνεργασίας μὲ ὅλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰ συμφέροντα ἀλληλεπιδροῦν ἐπὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐὰν περιορίσθῃμεν εἰς τὸ πεζὸν ἐπίπεδον τῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ βιοτικῶ ἐπιπέδου, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι παραγνωρίζομεν τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν σπουδαιότητα ἄλλων προβλημάτων.

Ὅ,τι μᾶς ἐφάνη ὅμως ὅτι οἱ ἐργάται ἀναμένουν ἐκ τῶν ἀρχηγῶν—ἐργοδοτῶν των, εἶναι πρῶτον καὶ κυρίως ὅπως οὗτοι ἐκπληρώσουν ὀρθῶς καὶ ἀποδοτικῶς τὴν ἀποστολὴν των.

Τὸ νὰ μὴ τοὺς ἐξαπατήσωμεν, εἶναι ἤδη ἡ ἀπαρχὴ νὰ τοὺς χαρίσωμεν τὴν ἐλπίδα. Τοῦτο εἶναι ὁ διακαὴς πόθος μας καὶ ἡ θέλησις μας ὅπως ἐπιτύχωμεν.